

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.760 van 20 februari 2002
in de zaak A.99.795/XIV-1706.**

In zake

XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. VAN ROSSEM,
kantoor houdende te 2600 BERCHEM,
Bindstraat 6

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 3 januari 1961 en van Marokkaanse nationaliteit, op 25 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 december 2000 tot weigering van regularisatie;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 20 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 30 januari 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluitend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij dient op 27 januari 2000 een regularisatieaanvraag in op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/ van voornoemde wet.

1.2. In zijn nota van 21 augustus 2000 stelt het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor regularisatie vast dat het dossier van verzoeker stukken bevat die aanleiding kunnen geven tot betwisting, en maakt de aanvraag aanhangig bij de Commissie.

1.3. Op 19 oktober 2000 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn Raadsman, gehoord door de Commissie voor regularisatie.

1.4. De tweede Kamer van de Commissie voor regularisatie verleent een ongunstig advies betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen :

“(…)

Uit de nota van het secretariaat en de stukken van het dossier blijkt dat de aanvraag tijdig werd ingediend, dat de identiteit van de aanvrager kan vastgesteld worden, en dat de aanwezigheid op 1 oktober 1999 kan aanvaard worden.

De aanvraag werd ingediend op grond van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Betrokkene moet bijgevolg op het ogenblik van de aanvraag humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in het land hebben ontwikkeld.

1. De duur van het verblijf in België :

Betrokkene brengt de kopij bij van een huurcontract, aangegaan vanaf 1 november 1992. Zowel op de kopij, als op het origineel huurcontract lijkt de voornaam A. er later aan te zijn toegevoegd. Van 1994 af zou betrokkene bij zijn broer gewoond hebben, L. M.. Vanaf 1 maart 1998 woont hij in een studio boven de magazijn- en winkelruimte van de bvba Lakdim (stuk 22). In 1993 en 1994 zou de aanvrager al werk gezocht hebben in België (stuk 6 ondertekend door C. A., en verklaring van V. C.). In 1994 heeft hij een relatie (hebben) gehad met Schoonbroodt F. gedurende 8 maanden (stuk nr 23).

De aanvrager zou ongeveer even lang in België verblijven als zijn broer M., die ter zitting aanwezig is. Deze laatste spreekt goed Nederlands terwijl de aanvrager geen Nederlands

begrijpt noch spreekt. De Commissie is niet overtuigd dat de aanvrager in de door hem aangehaalde periode in België heeft verbleven.

2. In antwoord op de vraag vanwege de Commissie heeft de Dienst Vreemdelingenzaken mededeling gedaan van een dossier op naam van de aanvrager, dat werd geopend ingevolge diens vestigingsaanvraag. Hieruit blijkt dat er geen bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten.

3. Verdere bewijzen van sociale bindingen en integratiewil:

De aanvrager heeft in Marokko een diploma behaald van « techniciens de 2ème grade », génie civil in 1988. Hij spreekt Frans, doch geen Nederlands.

Zijn broers M. (geboren 1955) en A. (geboren 1969) zijn zaakvoerder, onbezoldigd mandataris, van de bvba Lakdim te Antwerpen, kleinhandel van vlees en gevogelte, waarvan de handelswerkzaamheid op 14 december 1998 is aangevangen. (cfr. vestigingsgetuigschrift, handelsregister, bijlagen staatsblad: stukken 7) Een voorlopige vergunning tot tewerkstelling werd verleend vanaf 19 juni 2000 en een arbeidsovereenkomst voor deeltijdse arbeid als verkoper werd aangegaan vanaf 3 juli 2000 met de bvba Lakdim (stukken 15 tot en met 20).

Een aanbevelingsbrief werd geschreven door de heer Gezgen Mustafa, boekhouder van de bvba Lakdim, en ondertekend door drie bedienden van zijn kantoor, alsmede door een veertiental klanten van de zaak, met een kopij van hun paspoort (stukken 13). Met deze aanbevelingsbrief ondersteunen deze personen hun sympathie voor de regularisatie van betrokkene.

De aanvrager zou sinds 1997 lid zijn van een Antwerpse club voor gevechtssporten, waarin blijkbaar zijn broer M. een functie uitoefent, zoals blijkt uit de handtekeningen (stukken 8 en 9)

De aanvrager zal ongetwijfeld nuttig werk kunnen verrichten in het bedrijf van zijn broers, zoals ook tot uiting komt in het “sociaal verslag” dat hij opstelde (stuk 12, neergelegd ter zitting). De regularisatieprocedure is nochtans niet bedoeld om de wetgeving inzake arbeidsvergunning te omzeilen. Het is belangrijk dat de aanvrager een langdurig verblijf, duurzame banden en humanitaire redenen kan aanhalen.

De Commissie is op grond van de verklaringen ter zitting en de dossiergegevens niet overtuigd van het continu verblijf dat de aanvrager aanvoert vanaf 1992, noch kan hijzelf aanspraak maken op duurzame bindingen in België. Het bedrijf dat zijn beide broers in Antwerpen hebben opgestart en de kennis(sen) die zij daardoor hebben verworven is geen voldoende grond om tot regularisatie van de aanvrager over te gaan.

De Commissie komt tot het besluit dat de vereiste van artikel 2, 4/ van de regularisatiewet in hoofde van de aanvrager niet is vervuld: noch het langdurig continu verblijf in België, noch de activiteiten en bindingen van de aanvrager in België zijn voldoende bewezen, noch worden overtuigende humanitaire redenen aangehaald.

(...).”.

1.5. Bij brief van 12 december 2000 aan de Minister van Binnenlandse Zaken bekritiseert verzoeker voormeld advies.

1.6. Op 19 december 2000 verwerpt de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie, zich aansluitend bij de overwegingen gemaakt in het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de grond van de zaak.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“EEN GOEDE RECHTSBEDELING HOUDT HET RECHT OP RECHTSZEKERHEID IN.

HET RECHT OP RECHTSZEKERHEID HOUDT ONDER MEER IN DAT DE BURGER MOET KUNNEN VERTROUWEN OP WAT DOOR HEM NIET ANDERS KAN OPGEVAT WORDEN DAN ALS EEN VASTE GEDRAGSBELEIDSMAATREGEL VAN DE OVERHEID.

DE OPENBARE DIENSTEN DIENEN IN BEGINSEL DE GEWETTIGDE
VERWACHTINGEN DIE ZIJ BIJ BURGERS GELEGD HEBBEN IN TE LOSSEN.

CASSATIE, februari 1997, RW, 97-98, nr. 12, 400.

Dat verzoeker met het neerleggen van een volledig dossier, meende dat hij recht had op (de) regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Dat aan het langdurig verblijf getwijfeld wordt ondanks de verschillende voorliggende stukken (huurcontract, verklaringen van kennissen en vrienden, sp(r)ortclub, Euromex enz ...).

Dat door de Minister echter zelf gesteld is tijdens de parlementaire voorbereidingen.

Dat de bedoelde sociale bindingen een duurzaam en permanent karakter moeten hebben. Voorts is de factor tijd daarbij belangrijk maar niet doorslaggevend.

Zo zal men niet alleen moeten nagaan of echte en duurzame banden zijn ontstaan, maar ook of de wil aanwezig is om de Belgische wetten te eerbiedigen.

Dit kan in casu worden aangetoond aangezien verzoeker, officieel tewerkgesteld (één van de voorbeelden van duurzame binding aangehaald door de minister) is in het bedrijf en voldoet aan alle voorwaarden van de sociale wetgeving.

Dat hij tevens humanitaire redenen kan laten gelden aangezien de ganse familie in België aanwezig is.

Dat men bij het in overweging nemen van alle voorliggende elementen niet voldoende rekening heeft gehouden met alles wat door verzoeker is aangetoond.

Dat men bijvoorbeeld ook niet voldoende rekening heeft gehouden dat verzoeker één van de landstalen, het Frans zeer vlot spreekt.

Dat men tevens de geboorteplaats als onbepaald opgeeft terwijl (zowel uit) in het officieel document neergelegd ter zitting als uit het aanvraagformulier duidelijk blijkt D. I.

Dat de Minister nadien ook geen rekening gehouden heeft met alle bijkomende stukken die nog zijn toegevoegd en gemotiveerd in de bijgevoegde brief.”;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt :

“Verzoeker beroept er zich in een eerste middel op dat zijn recht op rechtszekerheid zou zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Zoals verzoeker zelf vermeldt, veronderstelt het invoeren van dit recht dat de bestuurde kan vertrouwen op een vaste gedrags- of beleidslijn van de overheid die bij hem/haar gewettigde verwachtingen heeft kunnen wekken.

De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker nalaat om het bestaan van enige dergelijke vaste gedrags- of beleidslijn aan te tonen.

Verzoeker klaagt zich in zijn besproken middel immers in de eerste plaats over de invulling die bij de behandeling van zijn verblijfsregularisatieaanvraag is gegeven aan de begrippen “duurzame sociale bindingen” en “humanitaire redenen” en beoogt met zijn kritiek kennelijk een herbeoordeling van die aanvraag.

De voormelde begrippen laten het bestuur een ruime beoordelingsbevoegdheid die slechts geval per geval kan worden uitgeoefend, volgens de in hun geheel te beschouwen specifieke kenmerken van elk regularisatiedossier.

Een nuttig beroep op de toepassing van het rechtszekerheidsbeginsel is in die omstandigheden zo goed als uitgesloten.

Dat door de bevoegde Minister bepaalde verklaringen zijn afgelegd n.a.v. de totstandkoming van de toegepaste wet, die in het middel overigens niet op een voldoende nauwkeurige wijze worden weergegeven, kan bezwaarlijk worden beschouwd als indicatief voor de bestuurlijke gedrags- of beleidslijn die slechts na die totstandkoming kan zijn ontwikkeld.

Zoals ze in het middel wordt weergegeven, kan de betrokken verklaring (kennelijk niets anders dan het geven van een voorbeeld van een element dat, samen met andere, een rol kan spelen bij de beoordeling van een verblijfsregularisatieaanvraag), ook niet worden beschouwd als zijnde van zodanige aard dat zij bij verzoeker welkdanige gewettigde verwachting ook heeft kunnen wekken.

In het licht van de algemene vermelding van verzoeker dat er sprake zou zijn van een “miskenning van de rechten van de aanvrager conform de wet op de regularisatie van 22 december 1999”, merkt de verwerende partij, onder verwijzing naar hetgeen zij hierboven heeft gesteld m.b.t. de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover het bestuur te dezen beschikt, op dat de Raad van State het niet als zijn bevoegdheid kan beschouwen om verzoekers verblijfsregularisatieaanvraag aan een volledig nieuw feitelijk onderzoek te onderwerpen.

Er kan slechts worden geverifieerd of het bestuur in het geval van verzoeker geen kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan de begrippen “duurzame sociale bindingen” en “humanitaire redenen”.

Verzoeker houdt niet voor dat dit ter zake het geval zou zijn en dit blijkt ook niet uit de gegevens van de zaak.

In het advies van de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie en, door verwijzing naar dit advies, in de ministeriële beslissing, zijn de elementen weergegeven die maken dat in casu is geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan het voorschrift van art 2, 4/ van de wet dd. 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Deze elementen vinden steun in de gegevens van de zaak (zie bijvoorbeeld i.v.m. het niet-ononderbroken zijn van verzoekers verblijf, de stukken 17-19 van het administratief dossier van de verwerende partij i.v.m. de visumverlening aan verzoeker in 1998) en in de ter zitting van de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie gedane vaststellingen (bijvoorbeeld i.v.m. verzoekers gebrek aan kennis van de Nederlandse taal), en zijn geenszins kennelijk onredelijk.

De feitelijke elementen die verzoeker in het middel aanhaalt, zijn overigens allerminst overtuigend.

De officiële tewerkstelling waar verzoeker het over heeft, blijkt van zeer recente datum, een louter gevolg van de indiening van zijn verblijfsregularisatieaanvraag en dus precair (de vraag tot reguliere tewerkstelling van verzoeker werd op 9.6.2000 nog afgewezen, zie stukken 211-212 van het genoemde administratief dossier), zodat ze bezwaarlijk kan worden beschouwd als een element dat wijst op het bestaan van duurzame sociale bindingen, laat staan van het bestaan van deze bindingen op het ogenblik van de genoemde aanvraag.

De desbetreffende overwegingen in het genoemde advies en (door verwijzing) in de genoemde beslissing (zie stuk 190 van het genoemde administratief dossier) zijn pertinent.

De aanwezigheid in het Rijk van twee broers van verzoeker bestempelen als de aanwezigheid van 'de ganse familie', is sterk overdreven en kan binnen de grenzen van de ter zake geldende bestuurlijke appreciatiebevoegdheid, zelfs in combinatie met andere elementen van de zaak, als onvoldoende worden beschouwd om het bestaan van humanitaire redenen aan te nemen.

Het feit dat verzoeker Frans (maar dus geen Nederlands) spreekt, is eveneens een element dat in casu in redelijkheid als onvoldoende kan worden beschouwd, gelet op verzoekers verblijf in het Nederlandstalig taalgebied en het feit dat het Frans een taal is die frequent wordt gesproken in zijn land van herkomst.

Wat de kritiek van verzoeker op de niet-vermelding van zijn geboorteplaats betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonde welke relevantie dit gegeven zou kunnen hebben gehad voor de uitkomst van de bestreden beslissing.

Op de kritiek dat door de bevoegde Minister geen rekening is gehouden met een bijkomende brief en de bijbehorende stukken die nog zijn verzonden als reactie op het advies van de Commissie voor regularisatie, wordt hierna, bij de beantwoording van het tweede middel, nader ingegaan, zij het in subsidiaire orde.

De verwerende partij verwijst dienaangaande dan ook naar de betrokken subsidiaire repliek, die voor zoveel als nodig als hier uitdrukkelijk opgenomen is te beschouwen.

Het eerste middel gaat niet op.”;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord aanvoert wat volgt :

“Dat de feiten afdoende werden uiteengezet.

Dat verzoeker in rechte nog het volgende wenst op te merken,

DE OPENBARE DIENSTEN DIENEN IN BEGINSEL DE GEWETTIGDE VERWACHTINGEN DIE ZIJ BIJ BURGERS GELEGD HEBBEN IN TE LOSSEN

Voor verzoeker betekent dit in concreto op het ogenblik dat hij zijn aanvraag tot regularisatie indiende hij beantwoordde aan de criteria door de regularisatiewetgeving van 22 december 1999.

Dat hij effectief nadien merkte dat de personen in een zelfde categorie (langdurig in België verblijvende als illegaal en nooit een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten) verblijvende dan hij, ondertussen werden geregulariseerd.

Dat dit uiteraard bij hem dezelfde verwachtingen heeft geschapen.

Dat een vrij uitgebreid dossier is neergelegd, waarbij huurcontracten en een ganse reeks van andere dok(c)umenten zijn neergelegd om het langdurig en ononderbroken verblijf te bewijzen.

Dat verzoeker meen(t) dat het bestuur, in dit geval de regularisatiecommissie, een onredelijke invulling heeft gegeven aan de begrippen duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen.

Dat hij inderdaad meent dat de commissie hierbij kennelijk onredelijk is geweest.

Dat indien zij meent dat er aan de stukken geen geloof kon gehecht worden dit moet aangetoond worden aangezien er haal (heel) wat stukken zijn voorgel(eg)d waaruit het langdurig verblijf blijkt, onder meer huurcontracten, verklar(ing)en van vrienden, familie en kennissen, van een verzekeringsmaatschappij, een sportclub en dergelijke.

Dat verzoeker dan ook geen begrip kon hebben voor het advies door de regularisatiecommissie gegeven; dat hij daarom via de aangetekende brief aan de Minister liet weten waarom hij meende dat de commissie een beoordelingsfout had gemaakt en dat hij bijkomende stukken heeft neergelegd bij de minister met de vraag om deze mee in consideratie te nemen alvorens een beslissing te willen nemen.

Dat verzoeker als illegaal al lang probeert zijn situatie in orde te brengen en in dit kader ooit een aanvraag gedaan heeft tot het afleveren van een arbeidskaart en een hiermee verbonden visum om uit de illegaliteit te geraken lang voor er sprake was (van) de regularisatiewet; blijkbaar wordt dat nu tegen hem gebruikt.

Dat er zeker duurzame bindingen zijn;

DE AANKOOP VAN EEN HUIS

VERBLIJF VAN ZIJN BEIDE BROERS, WAARVAN EEN REEDS BELG IS.

HET HEBBEN VAN OFFICIEEL WERK(EN)

EEN RELATIE GEHAD (TE HEBBEN) MET EEN BELGISCHE

Dat (de) tegenpartij stelt dat (dit) niet voldoende overtuigend zou zijn omdat de tewerkstelling geldt van na de regularisatie, dat kan ook niet anders, het is pas dan (dat) de wet dit toeliet.

Dat het feit dat zijn aanvraag tot reguliere tewerkstelling werd afgewezen op 9/6/00 kan zeker niet tegen hem (kan) gebruikt worden, integendeel hiermee wordt nogmaals benadrukt dat van zodra hij zich kon regulier in orde stellen hij ook onmiddellijk het nodige heeft gedaan.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een redelijke en verwachte wijze werd beoordeeld.

Dat na het schrijven van zijn raadsman om de minister verder in te lichten over het concrete dossier en het verder opsturen van bijkomende gegevens over het langdurig verblijf en de humanitaire achterliggende redenen.

Dat hij ondanks dit aangetekend schrijven het advies van de Commissie heeft gevolg(d) zonder hiervoor enige motivering te geven.

Dat hierbij nochtans de wetgeving inzake de uitdrukkelijke motiveringsverplichting in bestuurszaken geldt.

Dat er dus een duidelijke schending door de minister is gemaakt van deze uitdrukkelijke verplichting aangezien hij het advies klakkeloos overneemt zonder op het aangetekende gemotiveerd schrijven en de bijgevoegde stukken van verzoeker te reageren om minstens te motiveren waarom hij hiermee geen rekening kan of wil houden.

Dat indien de Minister de stukken of de brief weigert in overweging te nemen, zich beroepend op de wet zelve waarbij een termijn gesteld wordt voor het neerleggen van stukken (wat tegen de aan gang zijnde praktijk indruist) (is) zoals in de memorie wordt gestipuleerd, dan nog dient hij dit dan te vermelden (z)in zijn beslissing, wat niet is gebeurd.

Dat de motivering dan ook gebrekkig is.”;

2.1.2. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van het recht op rechtszekerheid; dat dit beginsel volgens hem onder meer inhoudt dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidslijn van de Overheid; dat verzoeker meent dat hij recht had op de regularisatie van zijn verblijfstoestand aangezien hij voldoende elementen heeft aangebracht die wijzen op een langdurig verblijf op het grondgebied en hij tevens humanitaire redenen kan laten gelden, gelet op de aanwezigheid van de ganse familie in België;

Overwegende dat verzoeker vooreerst nalaat het bestaan aan te tonen van een dergelijke concrete gedragslijn; dat verzoeker er verkeerdelijk lijkt van uit te gaan dat hij door het neerleggen van een volledig dossier een recht op regularisatie verwerft; dat elk dossier immers in concreto wordt beoordeeld aan de hand van de gegevens van het administratief dossier; dat hij in zijn memorie van wederantwoord vervolgens opmerkt dat personen in een zelfde categorie (langdurig illegaal verblijf in België en die nooit een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten hebben gekregen) ondertussen wél werden geregulariseerd; dat hij evenwel nalaat concrete voorbeelden aan te geven zodat het de Raad

van State, bij gebrek aan vergelijkbare gegevens, niet mogelijk is dit onderdeel van het middel te beantwoorden;

Overwegende dat verzoeker het niet eens is met de door de beslissende overheid gegeven invulling van de begrippen “duurzame sociale bindingen” en “humanitaire redenen”; dat voormelde begrippen het bestuur, bij de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 2, 4/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (de Regularisatiewet), een ruime appreciatiebevoegdheid laten die het geval per geval uitoefent, met in achtneming van de concrete gegevens van het administratief dossier; dat het de Raad van State niet toekomt de regularisatieaanvraag van verzoeker aan een volledig nieuw feitelijk onderzoek te onderwerpen; dat Hij slechts nagaat of de Minister van Binnenlandse Zaken in de zaak van verzoeker geen kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan voornoemde begrippen; dat in het advies van de Commissie voor regularisatie de motieven zijn weergegeven op grond waarvan de regularisatieaanvraag werd afgewezen; dat deze elementen steun vinden in het administratief dossier; dat de feitelijke elementen die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt, niet van aard zijn om voormelde motieven te ontkrachten; dat, wat de officiële tewerkstelling betreft, de Commissie voor regularisatie op goede gronden heeft overwogen dat deze van zeer recente datum blijkt te zijn, en derhalve bezwaarlijk als element kan worden beschouwd dat wijst op het bestaan van duurzame sociale bindingen; dat de door verzoeker aangevoerde aanwezigheid in het Rijk van twee broers bezwaarlijk kan worden beschouwd als “de aanwezigheid van de ganse familie” om het bestaan van humanitaire redenen aan te tonen; dat verzoeker in zijn tweede middel hieromtrent nog aanvoert dat “al zijn neven en nichten hier wonen”, doch hiervan geen concrete bewijzen aanbrengt; dat de Commissie voor regularisatie voorts eveneens terecht overweegt dat het feit dat verzoeker Frans spreekt evenmin volstaat, gelet op verzoekers verblijf in het Nederlandstalig landsgedeelte en het feit dat het Frans een courant gebruikte taal is in zijn land van herkomst; dat de bestreden beslissing op basis van voornoemd advies op goede gronden overweegt dat de duur van het verblijf van verzoeker in België vanaf 1 november 1992 niet vaststaat; dat bijgevolg met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet werd voldaan aan het voorschrift van artikel 9, eerste lid, 9/, van de Regularisatiewet; dat, wat verzoekers kritiek op het niet vermelden van zijn geboorteplaats betreft, verzoeker hiervan geenszins de relevantie aantoonde voor het tot stand komen van de bestreden beslissing;

Overwegende dat op verzoekers kritiek, dat de bevoegde Minister geen rekening heeft gehouden met de door hem verstuurde brief met bijkomende overtuigingsstukken, wordt geantwoord in het tweede middel;

Overwegende dat uit het administratief dossier bijgevolg blijkt dat de Commissie voor regularisatie op goede gronden tot haar advies is gekomen, en de Minister

van Binnenlandse Zaken derhalve dit advies kon volgen en overnemen zonder hierbij kennelijk onredelijk te handelen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker zijn tweede middel als volgt adstrueert :

“Motiveringsverplichting

Dat verzoeker die zeer verontwaardigd was over het ongunstig advies van de Commissie zich onmiddellijk bij zijn raadsman heeft aangeboden om de Minister op de hoogte te brengen van zijn volledig dossier en hem erop te wijzen dat er met een ganse reeks van elementen geen rekening was gehouden bij het nemen van dit ongunstig advies door de Commissie.

Dat (door) de raadsman van verzoeker op 12/12/00 een brief aangetekend aan de minister werd overgemaakt met nieuwe bijkomende elementen en verduidelijking van zijn dossier met betrekking tot de duurzame bindingen en humanitaire redenen.

Dat verzoeker al zijn familie in België wonen had, dat zijn ene broer reeds de Belgische nationaliteit heeft en de andere deze heeft aangevraagd.

Dat al zijn neven en nichten hier wonen.

Dat hij hier zijn kennissen, vriendenkring en zijn leven heeft opgebouwd.

Dat hij minstens een der landstalen vloeiend spreekt.

Dat hij een huis heeft gekocht.

In bijlage vindt u fotoc(k)opie van de aangetekende brief en toegevoegde stukken.

Dat de commissie weliswaar nog niet op de hoogte was van deze stukken, doch wel de Minister.

Dat hij hiermee rekening kon houden.

Dat indien hij het niet nodig vond of de stukken niet voldoende relevant zou gevonden hebben dat hij dan ook dit met redenen had kunnen omkleden en op deze wijze had kunnen meedelen aan verzoeker.

Dat ondanks het feit dat hij aan de raadsman bevestigt dat hij de brief ontvangen heeft gewoon stelt dat hij toch meent het ongunstig advies van Commissie te volgen zonder enige verder(e) motivering.

Dat elke administratieve beslissing voldoende moet gemotiveerd zijn om aan belanghebbende duidelijk te maken waarom op zijn vraag niet kan ingegaan worden.

Dat een beslissing immers moet (worden) gedragen door zijn motivering en verzoeker voldoende duidelijk moet maken waarom een dergelijke administratieve beslissing werd genomen, wat in casu niet gebeurd is.

Dat verzoeker zich dan ook onmogelijk kan verzoenen met een dergelijke administratieve beslissing en zich in zijn rechten geschaad voelt.

Dat hij uit de beslissing immers niet kan afleiden dat zijn raadsman nieuwe stukken en argumentatie aan de Minister heeft overgemaakt aangezien deze nergens is terug te vinden bij het nemen van huidige beslissing.”;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord hierop als volgt repliceert :

“De verwerende partij acht dit middel onontvankelijk bij gebreke van een voldoende duidelijke en nauwkeurige omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, noodzakelijk opdat het bestaan zou kunnen worden aangenomen van een middel als bedoeld in art. 20, lid 2, 2/ van het zgn. Procedurereglement Vreemdelingenzaken (Koninklijk Besluit dd. 9.7.2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Naar analogie met de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'middel' in de zin van art. 2, § 1, 2/, Algemeen Procedurereglement (Besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State) dient immers te worden aangenomen dat er slechts van het bedoelde middel sprake kan zijn wanneer de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot nietigverklaring (o.a.) één of meerdere rechtsregels aanduidt die door de bestreden administratieve beslissing zouden zijn geschonden (cf. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.522, 29.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Bij deze aanduiding moet(en) de rechtsregel(s) in kwestie met voldoende duidelijkheid en precisie worden omschreven (R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In casu is aan deze vereiste van voldoende duidelijke en nauwkeurige omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) niet voldaan.

Er dient immers voor ogen te worden gehouden dat er diverse types van motiveringsplicht bestaan, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

Vandaar dat dan ook reeds terecht werd geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Het is wat haar betreft dan ook ten overvloede en dus slechts in subsidiaire orde dat de verwerende partij nog de volgende repliek wenst te laten gelden als reactie op de concrete d.w.z. niet vanuit het oogpunt van een welomschreven rechtsregel benaderde kritiek die verzoeker in de toelichting van het besproken middel formuleert.

Deze kritiek houdt in dat verzoeker zich erover beklaagt dat door de bevoegde Minister niet meer specifiek is ingegaan op wat verzoeker bestempelt als ‘nieuwe bijkomende elementen en verduidelijking van zijn dossier met betrekking tot de duurzame bindingen en humanitaire redenen’ die hij ter kennis heeft gebracht middels een brief van een advocaat dd. 12.12.2000.

De verwerende partij antwoordt hierop dat bij inzage van de betrokken brief en de bijgevoegde stukken, en bij vergelijking ervan met de gegevens die verzoeker voordien reeds ter kennis had gebracht in het kader van zijn verblijfsregularisatieaanvraag (stukken 39-107 en 180), kan worden vastgesteld dat daaruit geen gegevens blijken die verzoeker nog niet eerder, t.t.v. de behandeling van de aanvraag door de Commissie voor regularisatie, had aangebracht en die betrekking hebben op de situatie van verzoeker op het ogenblik van de genoemde aanvraag (cf. art. 2, lid 1, in fine van de wet dd. 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk).

Overigens is de neerlegging van stukken ter ondersteuning van een verblijfsregularisatieaanvraag aan een termijnvereiste onderworpen (zie art. 8, lid 2 van de genoemde wet dd. 22.12.1999) en is het in elk geval uitgesloten dat de Minister zijn beslissing over die aanvraag neemt o.b.v. elementen die niet aan de Commissie voor regularisatie ter beoordeling zijn voorgelegd geworden, aangezien uit art. 12 van de genoemde wet dd. 22.12.1999 duidelijk blijkt dat het een wezenskenmerk is van de uitzonderingsregeling die door deze wet is ingesteld, dat de Minister over de met toepassing van de wet ingediende verblijfsregularisatieaanvragen van vreemdelingen die niet van die wetstoepassing zijn uitgesloten, oordeelt na advies van de voornoemde Commissie en dus o.b.v. de elementen die bij het verlenen van dit advies in aanmerking zijn kunnen worden genomen.

De Minister heeft zijn beslissing nopens verzoekers verblijfsregularisatieaanvraag dan ook te genoeg van recht gemotiveerd door daarin te vermelden dat hij de overwegingen vervat in het advies van de Commissie voor regularisatie onderschrijft en overneemt.

Hij diende geenszins te antwoorden op alle door verzoeker ter ondersteuning van zijn genoemde aanvraag aangevoerde argumenten (cf. R.v.St. nr. 49.796, 21.10.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.792, 24.8.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Voor zover zou worden geoordeeld dat de bovenvermelde overwegingen toch in de bestreden beslissing dienden te worden opgenomen, zij er nog op gewezen dat deze beslissing vatbaar is voor intrekking en vervanging, wat het mogelijk maakt om de genoemde overwegingen post factum, in de huidige memorie, weer te geven (cf. MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer, Antwerpen, 1999, 614, nr. 670).

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”;

Overwegende dat verzoekers uiteenzetting in zijn memorie van wederantwoord met betrekking tot het tweede middel dezelfde is als in het eerste middel, zodat hiervoor wordt verwezen naar het eerste middel;

2.2.2. Overwegende dat verzoeker er zich in een tweede middel in essentie toe beperkt te stellen dat de Minister van Binnenlandse Zaken de motiveringsplicht heeft geschonden door in de bestreden beslissing niet te verwijzen naar de door hem, naar aanleiding van het negatief advies van de Commissie voor regularisatie, aan de Minister toegestuurde brief met bijkomende stukken, die verzoeker bestempelt als “nieuwe bijkomende elementen en verduidelijkingen van zijn dossier met betrekking tot de duurzame bindingen en humanitaire redenen”; dat hij voor het overige enkel de reeds geciteerde feitelijke elementen herhaalt;

Overwegende dat uit de lezing van bedoelde bijkomende stukken blijkt dat daaruit geen gegevens naar voor komen die verzoeker niet reeds ten tijde van de behandeling van zijn regularisatieaanvraag heeft aangebracht of had kunnen aanbrengen; dat verzoeker overigens niet aantoont dat de documenten die hij aan de Minister van Binnenlandse Zaken heeft overgemaakt van die aard zijn dat zij de bestreden beslissing hadden kunnen wijzigen; dat de Minister derhalve op goede gronden zijn beslissing heeft gemotiveerd door daarin te vermelden dat hij de overwegingen vervat in het advies van de Commissie voor regularisatie onderschrijft en overneemt; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig februari tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.